

ஹால்ய மஞ்சரி.

இஃது

பிஷங்கு

S. P. S. K. எதிர சாகிபவர்களால்

இயற்றி,

M. C. முகம்மது காதீமவர்களால்

“வக்கீர குபிலி”

அச்சிபந்திர சாகிலயிற்

பதிப்பரிக்கப் பட்டது

1898 ம் (அ).

ஹர்ஸ்ய மஞ்சரி.

1-வது-தம்பி என்று கூப்பிட்டதற்கு
மயிராண்டி என்று முடித்தது.

தம்பி-தம்பியானால் நாராதோ? நாரக்கருவா
டோ கருவாடானால் காய்ச்சாளோ? காய்ச்சக்
கொல்லனோ? கொல்லனானால் கொட்டானோ?
கொட்டக் கோவிலோ? கோவிலானால் கும்பி
டாளோ? கும்பிடராஜாவோ? ராஜாவானால்
ஏவானோ? ஏவப்பல்லியோ? பல்லியானால் ப
துங்காதோ? பதுங்கக்கள்ளனோ? கள்ளனான
ல்லுடானோ? ஓடக் காவேரியோ? காவேரியா
னால கதறாதோ? கதற வெள்ளாடோ? வெள்
ளாடானால் மேயாதோ? மேயக்குச்சு வீடோ
குச்சுவீடென்றால் ஒழுகாதோ? ஒழுக ஒட்டை
ச்சட்டியோ? ஒட்டைச்சட்டியானால் உடையா
தோ? உடையத் தேங்காயோ? தேங்காயானால்
ஹித்திக்காதோ? ஹித்திக்கமாப்பழமோ? மாம்ப
ழத்துக்குள்ளே யிருந்து மயிராண்டி களம்பி
னானும், (மாம்பழம் நாடு உள்ளது என்று அர்
த்தம்.)

2-வது-மணியமுதல் மரகதக்கல் பரியந்தம்
கேள்வியும் ஜவாப்பும்.

மணியம் -என்ன மணியம்? பட்டாமணியம்
என்ன பட்டா? கட்டுப்பட்டா, என்ன கட்டு?
விரகு கட்டு, என்ன விரகு? புளிய விரகு, என்

ன புளி ? பழம் புளி, என்ன பழம் ? மாப்பழம், என்ன மா ? நெல்லுவருத்த மா, என்ன நெல்லு ? சம்பாநெல்லு, என்ன சம்பா ? முத்துச் சம்பா, என்ன முத்து ? கொட்டை முத்து, என்ன கொட்டை ? மிந்திரிக்கொட்டை என்ன மிந்திரி ? கொடிமிந்திரி, என்ன கொடி ? அருணைக் கொடி என்ன அருணை ? வெள்ளி அருணை என்ன வெள்ளி ? சக்கரை வெள்ளி, என்ன சக்கரை ? ஜீனிசக்கரை, என்ன ஜீனி ? குதிரை ஜீனி என்ன குதிரை ? பசராசாரிக்குதிரை, என்ன பாரா ? சோத்துப்பாரா, என்ன சோரு ? கள்ளிச் சோரு, என்ன கள்ளி ? திருகு கள்ளி என்ன திருகு ? வாளித்திருகு என்ன வாளி ? தீவாளி என்ன தீ ? அடுப்புத்தீ என்ன அடுப்பு ? கொட்டை அடுப்பு, என்ன கொட்டை ? பட்டுக்கொட்டை என்ன பட்டு ? செங்கல்பட்டு என்ன செங்கல் ? பச்சைச்செங்கல் என்ன பச்சை ? மரகதப்பச்சை.

3-வது—நாட்கடோரும் நடைபெரும்
ஸெஷன்கேவ்.

செய்யும் தொழிலையுடையது கைகளாதலால் கைகளுக்கெல்லாம் செய்யுரார் என்று பெயர் இந்தச் செய்யுரர்கத்திபாக்கத்தாரைக் கொண்டு கழணிவாசலுக்குப்போய் நெல்லூராரை அறுத்து கட்டாகக் கூட்டி களத்தூரில் போட்டு

3. ஹ்ரஸ்ய மஞ்சரி.

அடித்தார்கள், பிரகு அவர்களை எடுத்துக்கொள
த்தூரில் அலம்பி நெருப்பினூரிடத்தில் வைத்து
எரிக்கவே புறப்பட்டார்கள்! தளபுவென்
றுகொதித்து கஞ்சிபுரத்தாரோடு சோத்துப்பா
ளையத்தார் உடனே அவர்களுக்கு ஒத்தாசையாக
வாழைப்பந்தலார், வழுவலம்பேடார், கருணை
யூரார், சேமங்கலத்தார், மாங்காட்டார், துவர
ங்குருச்சியார், பலாப்பத்தூரார், புளியங்குடி
யார், தென்னங்குடியார், பாலூரார், நெய்யூ
ரார் கடலூரார் முதலிய சில்லரைக் கிராமத்தா
ர் ஒன்றாகச் சேர்ந்துக்கொண்டு வந்தார்களாம்.
அப்பால் செய்யூரார் இவர்கள் எல்லோரையும்
தின்னனூரா ராகச்செய்ய வேண்டிபென்று திரு
வாய்ப்பாடியாரிடம் விடுக்க அவர்கள் பல்லா
வரத்தாரை லாயர்களாகவைத்துக்கொண்டு நா
வலூராராகிய ஜட்டினிடம் விட்டார்கள்.
அந்த நாவலூரார் தீர்மானம் செய்ய முடியா
மல் தொண்டைமண்டலத்தாரிடம் அப்பீலுக்
கு அனுப்ப, அவர்களும் முடியாமல் ஸ்பெஷ்
லுக்கு வயித்தீச் வரன் கோவிலாரிடம் அனுப்
பினார்கள். கடைசியில் அந்தக்கோவிலார் அவர்
களை யெல்லாம் அன்று இராத்திரிமுழுதும் ஜெ
யிலில் போட்டு வைத்து காலமே இரண்டு பம்
பூஸ்களுடன் ஸேஷின் சமிட் செய்யவே குப்
பைக்காட்டார் பிடித்துக் கொண்டு இப்போது
ம் தண்ணீர்மேலே ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறார்
கள்.

4-வது—ஐந்துவிரல்களின் சண்டையும்
அதின் தீர்ப்பும்.

ஒருநாள் ஒருவனுடைய ஐந்து விரல்களும் ஒன்றோடொன்று தானே பெரிதென்று சண்டை போடுகையில் விரல்களுக்குடைய மனிதன் ஒவ்வொரு விரல்களையும் பார்த்துக் கேட்கின்றான். ஹேபெருவிரலே! நீயெப்படிப்பெரியவென அது ஐயா! நான் பொடிபோடுவதற்கு உபயோகப்படுகிறதினால் நானே பெரிது என்றது. பிறகு அதற்கடுத்த விரலைக் கேட்கையில், அது சுவாமி! நான் தங்களுக்குத் தெரியாதவிடங்களை யெல்லாம் இதோ! இது தான் என்று காட்டுவதினாலும் கோபத்தினால் நீர் அதட்டிப் பேசுகையில் நானும் கூட ஆடுகிறபடியாலும் நானே பெரிது என்று செல்லிற்று, அப்பால் கடைசி விரலைக் கேட்கையில் அது ஐயா! நான் நவரத்ன மிழைத்த மோதிரங்களை அணிவதால் நானே பெரிது என்றது. உடனே அதற்கடுத்ததைக் கேட்கையில் அது ஐயனே! கடைசிவிரலைப்போல் மோதிரங்கள் அணிவதிலும் பெரிய மோதிரங்கள் நான் அணிவதால் நானே பெரிது என்றது. கடைசியில் நடுவிரலைக் கேட்கையில் அது எஜமானே! நான் பெரிதென்பதற்கு இவர்களைப் போல காரணம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை ஏனென்றால், என்னை அவர்சுளாடு நிறுத்திவைத்துப் பார்த்தால் யார் பெரிதாயிருக்கிற தென்பது தெரியுமென்றது.

5. ஸ்ரீரஸ்ய மஞ்சரி.

5-வது—பன்னிரண்டுமாதங்களைப் பற்றியகதை.

கார்த்திகை யென்று பெயரை யுடைய ஒரு பெண்ணுக்கு மன்மதபானத்தினால் (மார்கழி) மார்கிழிந்து போச்சுதாம். அப்போது அவள் ஒரு புருஷனைப்பார்த்து அப்பா இதை (தை) தை என்று சொல்ல, அந்த புருஷன் அடி பெண்ணே! இதை தைத்தால் (மாசி) குற்றமாகிற அடையாளம் உண்டாகுமென்றான், அப்போது அந்தப் பெண் எப்படியாகிலும் தைக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள அவள் அப்படியானால் அது விஷயத்தில் (பங்கனி) நீயொரு பங்காடியிருக்கவேண்டுமென அப்படியே ஆகட்டுமென்று அவள் ஒப்புக் கொள்ள இருவரும் ஒரு (சித்தரை அல்லது சித்திரை) சிறுஅரையில் நுழைந்தார்கள். உள்ளேபோனவுடன் அவள் (வைகாசி) காசிகொடுவென அந்தப் புருஷன் (ஆணி) ஆ! நீ யென்று ஆச்சரியமடைந்துநிற்க அந்தப் பெண் (ஆடி) ஆடியென்னசெய்யலாம் துட்டுக்கொடுத்தால் காரியம் நடக்குமென ஆடியே! (ஆவணி) ஆ—ஆச்சரியமுள்ள, அணி ஆபரணங்கள் தருகிறென்றான். அந்தப்பெண்ணும் அதைப் பொய்யென்று நினைத்து (புரட்டாசி) புரட்டா! சீ! யென்று வைது நிந்திக்கவே, அந்தப்புருஷன் சோபங்கொண்டு (அற்பசி) அற்ப முள்ளாளே! சீ! யென்று போய் விட்டான்.

6-வது-சந்தியாவந்தனக் கதை.

ஓர் கிராமத்தில் அஸமஞ்சனென் றொரு பிராமணனிருந்தான். அவனுக்கு குமுதவல்லியென் றொரு பெண் உண்டு. அந்தப் பெண்ணை அபித் த கிராமத்திலிருக்கும் ஒரு ஏழையாகிய சாமு என்பவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து சோபனமும் ஆய்விட்டது ஒரு நாள் கிராமத் தாரில் சிலர் இவனைப்பார்த்து *அல்லுடு! அல்லு டு! சந்தியாவந்தனத்துக்கு வருகிறீரா என்று கூ ப்பிட்டார்கள். ஆனால் இவனுக்குச் சந்தியாவந் தனமென்றால் இப்படிப்பட்டது என்பது தெ ரியாமலிருந்தாலும் கவரவத்திற்காக அவர்களு டன் வருகிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு கூட வே குளக்கரைவந்து சேர்ந்தான். அங்கு வந்த வுடன் எல்லோரும் மலபாதைக்குப்போக வே ண்டி கிரமப்பிரகாரம் தலையில் துணியைக் கட்டி காதில் பூணூலை மாட்டிக்கொண்டு செடிமரை வில் போய் உட்கார்ந்தார்கள். இந்தச்சாமும் மல பாதைக்குப் போவதே சந்தியாவந்தனமென் று எண்ணித் தானும் ஒரு செடிமரைவிலுட்கார் ந்து மலபாதை நீக்கி கைகால் கழுவிக்கொண்டு எல்லோருக்கு முன்னமே கரையில் வந்து உட் கார்ந்தான். கூடவந்தவர்கள் சந்தியாவந்தனங்க ளை முடித்துக்கொண்டு அல்லுடு சந்தியாவந்தன மாச்சுதா? என்று கேட்க இந்த மடையனும்

*மருமகன்.

7. ஹால்ய மஞ்சரி:

ஆய்விட்டது என்றான் உடனே எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள். மருநாள் காலை யில் இவன் தன் கிராமத்திற்குப் போக நிச்சயித்திருப்பதைக் கண்ட மாமன் மாமி இருவரும் அன்று இராத்திரி ஒரு விருந்து செய்தார்கள். அதில் போளி, ஆமைவடை, மசால்வடை, உளுந்துவடை, முருக்கு, ஒமப்பொடி, காராபூவந்தி, லட்டு, ஜிலேடி, பேணி, அல்வா, பாயசம், மோர்க்குழம்பு பத்துவிதம்சறி, எட்டுவிதம் பச்சடி, ஆறுவிதம் சட்ணி, அப்பளம் முதலானவைகளை தடபுடலாகச் சமைத்து மன்றார்சாமிக்குப் பலிகொட்டுவது போலப்படைக்கவயிறு தெரியாமல் தின்றுதேக்கிட்டுபெருமூச்சுவிட்டு இரவுபடுக்கை அறையில் தன்மனைவியுடன் படுத்துக்கொண்டான் சுமார் பன்னிரண்டு மணிக்கு வயிறு களபுளவென்று அலையவே பக்கத்தில் படுத்திருந்த பெண்சாதையை எழுப்பி அடி! அடி! சந்தியாவந்தனத்துக்கு சகிக்க கூடாமல் வருகின்றதடி ஜயையோ இதேவந்து விட்டது என்று தட்டித்தடுமாறி குத்துக் குறித்து திட்டாடி நின்றான் அவள் இதென்ன விந்தை! சந்தியாவந்தனத்துக்கு வருகிறதென்றால் ஒன்றும் புரியவில்லையே! ஒருவேளை சந்தியாவந்தனம் செய்ய மரந்து இப்போ நினைத்துக்கொண்டாரோ என்னமோ தெரியவில்லை என்று ஒரு சொப்பு நிறைய ஜலத்தையும் ஒரு சிறிய சொம்பையும் சந்தியாவந்தனம் செய்த ஜலம் கீழே சிந்தாம

லிருக்கும் படியாக ஒரு தாம்பாளத்தையும் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டு நித்திரைபோயினள். இவனும் அவசரம் பொருக்க முடியாமல் தட்டில் மலத்தைப் போக்கி சோம்பிலிருக்கும் ஜலத்தால் கால்கழுவிக்கொண்டு வந்து படுத்துக் கொண்டான். சமார் ஐந்து மணிக்கு இந்தப் பெண் வீடுகளை விளக்கிக் கொண்டு வரும்போது அங்கு தாம்பாளம் இருப்பதைப் பார்த்து ஓகோ! இது நம்புருஷன் சந்தியாவந்தனம் செய்த ஜல்மல்லவா! இதைக் காலில் படாத இடத்தில் கொட்டவேண்டுமென்று வாசலில் வைத்திருந்த துளசி மாடத்தில் கொண்டுபோய் கொட்டி தாம்பாளத்தை ஓர் அரையில் போட்டுவிட்டாள், பத்து மாதமாய் தீகையினால் தலை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண்ணினுடைய தந்தையாரும் அஸமஞ்சன் சுத்திசக்காக ஒரு பிடி மண் அந்த துளசிமாடத்திலிருந்து தலையில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு ஸ்நானத்துக்குப் போவது வழக்கம். அதேபிரகாரம் அன்றைக்கு ந்தெரியாமல் அந்தமலத்தில் ஒரு உருண்டையை உருட்டி தண்ணுடைய மயிர்த்தலையில் வைத்து அதின் மேல் பூஜை முட்டையை வைத்துக்கொண்டு ஸ்நானத்துக்குச் சென்று முட்டையை குளக்கரையில் வைத்துதான் மலபாதைக்கு போய் காலலம்பி இடிப்பளவு ஜலத்தில் நின்று உடம்ப முக்கைத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்ய எத்தனித்து ஹார ஹாசம்போ-சிவ என்று ஜலம் பிரோஷிக்க

9. ஹாஸ்ய மஞ்சரி.

கையில் பொத்தென்று மலம் தண்ணீரில் விழ
அதை எடுத்து மோந்து மலமென்றறிந்து வீட்
டுக்கு வந்து துளசிமாடத்தைப் பார்த்து இதெ
ன்ன வென்று கேட்க, உடனே மகள் தன் புரு
ஷீன் சந்தியாவந்தனம் பண்ணிய ஜலத்தைத்
தாவி கொட்டினதாகத் தெரிவிக்கவே பக்கத்தி
லிருந்த சாமு, அடாடா! டட்டடடாடா! டா
டாடடாடா! மாமா! ஐயையோ! உம்முடைய
பெண்ணின் மூடத்ததைப் பார்த்தீரா! நா
ன் இராத்திரி சந்தியாவந்தனத்துக்குப் போன
தை இவ்வேகொட்டிவிட்டாளே என்றான். உட
னே அஸமஞ்சன் மருமகன் யோக்கியத்துக்கு
மெச்சி தடியடிகளால் பூஜைசெய்து ஊருக்குக்
கழுத்தில் கையைவைத்து இரண்டு மூன்று கல்
தாசம்மாணம் பண்ணியனுப்பிவிட்டான்.

7-வது - கணவனை விட்டுப்

பரபுருஷினை தேடி அவமானமடைந்த கதை.

மச்சராச்சியம்என்னும் ஓர் தேசத்தில் கச்சிநா
தன் என்றொரு அரசன் இருந்தான் அவனுக்கு
வச்சிராங்கி என்னும் அதிக ரூபலாவண்ணியமு
ள்ள மனைவி யிருந்தாள். அவள் கற்பு நீக்கமே
சிறந்த அறமாக மதித்த ஓர் புண்ணியவதி அவள்
நெடுநாளாக அவ்வூர் இராஜமாளிகை காப்போ
ஸுகிய முத்து நாய்க்கனிடம் விருப்பங்கொண்
டிருந்து, ஓர் நாள் இரவு பதினேந்து நாழிகைக்

குமேல் தனது வீட்டிலிருந்த சொத்துக்களில்
 சிலவற்றைச் சுருட்டிக்கொண்டு மேற்படி கள்ள
 புருடனையும் இட்டுக் கொண்டு பிரதேசம் செல்
 வாளாயினார். போகும் வழியிலே ஓர் ஆறு எதி
 ர் இருந்தது. அவ்வாற்றை நீந்திச் செல்ல முயன்
 று அம்முத்து நாயக்கன் வச்சிராங்கியைப்பார்த்
 துப் பெண்ணே! இவ்வாற்றைத்தாண்ட வேண்டி
 யிருப்பதினாலே உன்னுடைய ஆபரணங்கள்
 வஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் சழுட்டிக் கொடு
 அக்கரையில் வைத்து விட்டு வந்து உன்னை கூட்
 டிப்போகிறேன் என்று கூற, இவள் அவன் பே
 ச்சை நம்பி ஆடையாபரணங்கள் யாவும் சழுந்தி
 க் கொடுத்து விட்டு அம்மணமாய் நின்றாள் அ
 ம் முத்து நாயக்கனானவன் இச்சொத்துக்களை
 யெல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு ஆற்றைத்தாண்
 டி ஓடிப் போய் விட்டான். இம்மாத சிரோ
 ன்மணி சிறிது நேரம் நின்று, போன கள்ளப்பு
 ருடன் மீண்டும் வராமையைப்பார்த்து இவ்வி
 டம் இனிநிற்கும் தகுதியன்று; மானபங்கம் வந்
 து விட்டது, என்ன செய்வேன், தெய்வமே!
 பரபுருஷனை விரும்பி வந்ததினாலல்லவா? இந்த
 அவமானம் நேரிட்டதென்று துக்கித்து அவ்வா
 ற்றினவிடில் போய் நின்றுக்கொண்டாள். அங்கு
 ஓர் தந்திர முள்ள குள்ளநரி யானது மாபிசத்
 துண்டைக் கவ்வி ஓடிவந்து அவ்வாற்றின் கண்
 ணை ஓடும் மீனைப்பார்த்து மாபிசத்தை விட்டு
 ஆற்றில் குதித்து மீன்பிடிக்கப் போயிற்று,

அப்போது கருடன் மாமிசத்தைக் கவ்வி ஓடினான். மீனும் தப்பி ஓடிவிட்டது, இந்தத் தந்திரநரி “வாய்த் தவிடும் போய் அடுப்புநெருப்பு மிழந்தவன்” போல ஆராயத்தைப்பார்த்துநின்றது. அப்போது ஆற்றில் நிற்கும் வச்சிராங்கியானவள் கேட்கின்றாள்.

“சப்புவே! யென்ன புத்தி! சலந்தனின் மீனநம்பி, வம்புறுவடத்தைப் போட்டு வானத்தைப் பார்ப்பதே னே?”

அதாவது ஓ! தந்திர முள்ள குள்ளநரியே! சலத்தின் கண்ணை வசிக்கின்ற ஓர் அற்ப மீனநம்பி மிகவும் இனிப்பு பொருந்திய மாமிசத்துண்டை இழந்து மானம் பார்க்கின்றாயே! இது என்ன புத்தி? என்றனள். அதற்கு நரி சொன்னதாவது:—

“அப்புவி மாதே! கௌய்! அரசனையகலவிட்டு, வம்பனைக் கைபிடித்த வாறு போலா யிற்றன்றே!”

அதாவது, மச்ச தேசத்து அரசியே! நீ சொல்வது சரியே, நான் சொல்வதைச் சிறிது செவி கொடுத்தாக் கேட்பாயாக அழகும் கவ்வியும் நிரைந்த மச்சதேசத்தை அரசாட்சி செய்யும் உந்து பத்தாவை விட்டு ஓர் துன்மார்க்கனை சேரக்கருதி அவனை துணைப்பற்றி வந்து மானபங்கம் அடைந்து ஆற்றின் கண்ணிற்கிராயே! அந்தக் கதியானும் அடைந்தேன் என்றதாம். அது கேட்டு அவள் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ! ஓர் அற்ப நரியி

னிடம் நாம் அவமானச் சொல் கேட்கவேண்டி யதாயிற்றே என உயிர் இழந்தாள்.

8-வது- பிரற் மேற் குற்ற முறைத்து
ஏமாந்தவர்களின் கதை.

ஜர்மானியா தேசத்தில் வெகு ஐசுவரியவான ஓர் பிரபு இருந்தார். அவர் ஒருநாளிராத்திரி தமது மாளிகைக் கெதிரே நடுப்பாதையில் ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கிப்போட்டார். மறுநாள் காலை யில் ஒரு வண்டிச்சாரன் அவ்வழியே வண்டி க்கொண்டு போகையில் கல்லைக்கண்டு. “இதென்ன, அனியாயம்! நடுப்பாதையில் கல்லைபோட்டிருக்கிறார்கள் இந்த மாளிகையில் வாசம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு புத்தியில்லையா! இந்தக்கல்லை ஒரு கரையில் ஆக்கக்கூடாதா? அவர்கள் சுத்த சோம்பேறிகள், இவர்களுக்கு உருத்தும் கவனமும் இல்லவே இல்லை” என்று சொல்லி திட்டிக்கொண்டு போனான் பின்பு ஒரு பாவலன் அவ்வழியே வந்தான். அவன் வெகு குசாலாய் உடுப்புகள் தரித்திருந்தான். அவன் கீழேபார்த்து நடவாமல், தலையை நிமிர்ந்து இனிதாய் பாடிக்கொண்டு வந்தான். வரவே, கல்லில் காலிடறிபக்கென்று விழுந்தான் அவனைமுந்துகாலையும் கையையும் துடைத்துக்கொண்டு, கல்லை சுற்றுமுற்றும் பார்த்து “எந்த மடையன் இந்தக்கல்லை இங்கே போட்டான் இங்கே குடியிருக்கிற

13. ஹாஸ்ய மஞ்சரி.

வர்களுக்கு இவ்வளவு புத்தியு முணர்வுமில்லையா. இதைன்ன பைத்தியம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அதற்குப்பின்சில வியாபாரிகள் சரக்குகளோடும் வந்தார்கள். அவர்கள் அந்தக் கல்லைக்கண்ட பொழுது இருபவிஞ்சாபிரிந்து அதன் பக்கங்களின் வழியாய் நடந்து போனார்கள். போகையில் ஒருவன் மற்றவர்களை நோக்கி, “நடுவழியில் இத்தக்கல் கிடக்கிறது எவ்வளவு தொந்தரவு ஒருவனும் அதை எடுத்து தூரப் போட்டானில்லையே” என்றான்.

மூன்று கிழமையாக அந்த கல் அப்படியே வழியில் கிடந்தது ஒருவரும் அதைப்புரட்டித்தள்ளவில்லை.

பின் பொருநாள் மேற்படி பிரபு தமது மாளிகைக்குச் சமீபமாக ஊரார் யாவரும் கூடும்படி விளம்பரம் பண்ணினார். அப்படியே அவர்கள் கூடின பொழுது மேற்படி வண்டிக்காரனும் வியாபாரியும் பிரபுவை நோக்கி, “சங்கை பொருத்திய பிரபுவே, உமது வேலையாட்கள் எவ்வளவோ அசமந்தர் அவர்கள் வழிமத்தியிலிருந்த இந்த கல்லை எடுத்துப்போடாது எவ்வளவோ வெட்கமான காரியம்” என்க, பிரபு அந்த கல் கிட்டப்போய் நின்று, சனங்களை நோக்கி, “கிறேகிறே, மூன்று வாரத்திற்கு முன் நானே இந்த கல்லை இங்கே போட்டேன். இந்த வழியே போனவர்கள் யாவரும் தங்கள் அபலா

ரைக்குற்றப்படுத்தினதே யன்றி தாங்களாக முயற்சி செய்து இந்த கல்லை நீக்க வில்லை” என்று சொல்லி குனிந்து அந்த கல்லை கிளப்பினார். கிளப்பவே, கல்லுக்குக்கீழ் ஒரு செப்பும் அதற்குள் ஒரு தோற்பையும் இருந்தது. பிரபு அந்த பையை எடுத்தது அதையாவரும் பார்க்கத்தக்கதாக உயர்த்திப்பிடிக்க,

“இந்த கல்லை நீக்குகிறவனுக்கு இது இலாம்” என்று அந்தபையின் வெளிப்பக்கத்தில் எழுதியிருந்ததை யாவரும் வாசித்தார்கள். பையை திறந்து தட்ட, அதற்குள்ளிருந்து ஒரு தங்கமோதிரமும் இருபதுபவுணும் கீழேவிழுந்தது.

அதைக்கண்டபொழுது ஒவ்வொருவரும் அடடாநான் கல்லை புரட்டினேனில்லையே, நான் புரட்டினேனில்லையே என்று சொல்லி, தங்கமோதிரம் குற்றப்படுத்தி ஏமாந்து தங்களிருப்பிடங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

சூரிய சந்திர வாயுக்கள்

விருந்துண்ட கதை.

ஒரு நாள் சூரியன், சந்திரன், வாயு இவர்களெல்லாம் தங்களுக்குச் சிற்றப்பனும் சிற்றம்மையுமாகிய இடி மின்னல்களுடனே ஓரிடத்திற்கு விருந்துண்ணப் போனார்கள். அவர்களுடைய தாய் (அதாவது ஆகாயத்தில் வெகுதூரத்திலே நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற நக்சத்

திரங்களுள் ஒன்று) தனியே இருந்துகொண்டு தன் மக்கள் எப்போது திரும்பிவருவார்களோ வென்று அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சூரியன் வாயு ஆகிய இருவரும் பேராசை கொண்டவர்களும் தன்னயம் பார்க்கிறவர்களும் பரிருந்தார்கள். வீட்டில் தாயொருத்தி யிருக்கிறாள், அவளுக்கு ஏதாவது ஒரு துளிகொண்டு போய்க்கொடுப்பேரென்கிற எண்ணம் உள்ளவாள். மில்லாமலே அந்தச்சூரிய வாயுக்கள் இருவரும் தங்களுக்கு அளித்த நல்விருந்தைத் தாங்களே திருப்தியாய்ப் புசித்துக் களிப்படைந்தார்கள். சாந்தசுணமுள்ள சந்திரனே தன் தாயை மறக்கவில்லை தனக்குப் பரிமாறின ஒவ்வொரு பண்டத்திலும் சிறிது சிறிது பங்கெடுத்துத் தன் தாய்க்கு என்று ஒரு மூட்டையாகக் கட்டிவைத்துக் கொண்டான்.

பிசுவும் பிரகாசமுள்ள தன்கண்களைக் கொட்டாமலே மலரவழித்துக் கொண்டு நெடுநேரம் தன் மக்கள் வருகிற வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாய், அவர்கள் திரும்பி வீட்டண்டை வந்தவுடனே, “என் அருமைக்குழந்தைகள்! நீங்கள் எனக்கென்ன கொண்டு வந்தீர்கள்.” என்று கேட்க, மூத்த மகனான சூரியன் “நான் ஒன்றும் உனக்காக வீட்டுக்குக் கொண்டுவரவில்லை. நான் என் நேசர்களோடு உல்லாசமாய் விருந்துண்ண வேண்டுமென்று தாய்க்

குச் சோறெடுத்துக்கொண்டு வருவதற்கன்றே,' என்று சொன்னான். பின்பு வாயுவானவன்: "அம்மா! நானும் ஒன்றுங் கொண்டுவரவில்லை. விநோதத்திற்காக நான் எங்கேயாவது வெளியே போனால், அப்பொழுது நீ நமக்கு நல்லவுணவுகள் வந்து சேருமென்று ஒருபோதும் எதுர் பாராதே" என்று சொன்னான். கடைசியில் சந்திரன் "என் தாயே! ஏதாவது ஒரு ஏனங்கொண்டுவா இதோ நான்கொண்டுவந்த பண்டங்களேட்பார்" என்று சொல்லி தன்கைக் குட்டையில் கட்டி வைத்திருந்ததை அவிழ்த்துக்காட்டினான். அந்நிலிருந்தவை யெல்லாம் அவள் ஒருநாளும் கண்டிராத சிறந்த வாசனையும் ருசியுமுள்ள இனிய பண்டங்களாயிருந்தன.

அதைப்பார்த்த வுடனே தாய் நகைத்திரம் சூரியனை நோக்கி: அடா! நீ உன்விநோதத்தை யே பெரிதாய் நாடி வீட்டில் தாய் ஒருத்தி இருக்கிறாளே பெண்கிற எண்ணமே யில்லை, உன் வயிற்றை மாத்திரம் நிரப்பிக்கொண்டு களித்து வந்ததினால், இன்று முதல் உன்கிரணக்களெல்லாம் நெருப்புப்போல் வெப்ப முடையவைகளாகவும் எதையும் எரித்துப் போடத்தக்க தன்மையுடையவைகளாகவும் ஆகக்கூடவன்: உன்கொடுமைகளைக்கண்டி யாவரும் உன்னைப்பகைக்கக்கூடவர்கள்; உன்னைக்கண்டவுடனே எல்லோரும் தலையை சூழிக்கொள்ளக் கூடவர்கள் என்று சாபமிட்டாள். அந்நிலைகான் சூரியன் நாளை

க்ஞம் கொடிய வெப்பமாப்ளரிக்கிளான்.

அதன் மீன்பு அவள் வாயுவை நோக்கி: உன்
கோலாகாலசதிலும் கொந்தளிப்பிலும் நீ சிறி
தேனும் என் நினைவே யில்லாமல் என்னை மறந்
து போனாயல்லவா? ஆகையால் எதையும் எரிக்க
கிற கிரீஷ்ம காலத்திலேயே நீயும் வெப்பமாய்
வீசத்தலைப்பட்டு எந்தப்பிராணியையும் வதக்கிக்
கொளுத்தக்கடவை; அதனால் உன்னைவரும் அரு
வருத்தத்தடுக்கக்கடவர்கள் என்று ஆணையிட்டா
ள். அதனாலேதான் கோடைகாலத்தில் தீக்காற்று
மிகவும் நாம் வெறுக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது.

அவள் கடைசியாய்ச் சந்திரனை நோக்கி என்
அருமைக் குழந்தாய் நீ சமனனுபவிக்குங் கா
லத்திலும் உன் தாயை மறவாமல் அவளுக் கும்
உன் உணவிற்கிவிரிது பங்குகொண்டிவந்ததனால் இ
து முதல் நீ எப்போதும் குளிர்ந்த குணமும் சாந்
தமும், ஒளியும் பொருந்தி யிருக்கக்கடவை
மிகவும் தெளிவான உன் கிரணங்களோடு விஜீத்
தன்மைபள்ள கிரணம் ஒன்றும் சென்றது. கிராணி
கள் உன்னை எப்போதும் குளிர்ந்தவன் என்று
கொண்டாடக்கடவர்கள் என்று வாழ்த்தினாள்.
இதுதான் சந்திரகிரணம் எக்காலத்திலும் அழகா
யும் சீதமாயும் பாவமும் நேசித்துக் கொண்டா
டத்தக்கதாயும் இருப்பதற்குக்காரணமாம்.

ஹால்ய மஞ்சரி முற்றிற்று.